BIBLIOTECA MARCEL·LÍ DOMINGO
Recull de premsa local i comarcal

RECORDS DE FESTA MAJOR

ARREU de Catalunya, on tot és bonic, el formós que hi ha són les Festes Majors. Gairebé sempre se li dóna un caire tan popular, que la festa pren estat de fraternal germanor i els cors senten l'alegria de l'esbarjo i diversió, esclatant plens d'emocions.

L'aldarull s'escreix per la vila. Les pubilletes fan gala de la seva boniquesa. Endolceix els nostres sentits la risliera remor que es barreja amb el ritme de la melodiosa orquestra a dintre l'envelat. El flabiol comença la sardana, que, fent rotllo, puntegen vells i joves, i a cada salt hi ha una estreta de mans que fa més ferma la unió del poble.

Què agradós és el record de la Festa Major! Pel mateix passeig, guarnit de la tendror i verd fullatge i on la flaire i desmai de les belles flors és tot inspiració, vaig seguint la meva recordança. Sota el pont de Sant Salvador passa el riu que des de segles ençà va corrent amb dolça remor i enduent-se els secrets d'aquelles ombrades, on hi han bategat alhora cors joveníivols curulls de desig i d'amor.

Al bell mig de la boscúria s'hi troba una font, on la dolça cançó de l'aigua trenca el silenci d'aquella reconada, tot quietud, tot poesia. El xirriteig de l'aigua i els arpegis dels ocells cantaires que, tot saltant pel brancatge de l'arbreda, desgranen la música del seu armoniós piulejar, em fa agradosa l'estada, sentint abelliment en mig del frondós paratge.

Assegut a una terrissa, sento anyorança del pretèrit i recordo haver seguit el mateix camí, al costat d'una formosa pubilleta colomina, un dia de Festa Major. Des d'aleshores que el meu cor es troba ferit, pensant sempre en la bella poesia d'Apeles Mestres que ella misteriosament m'ofrenà:

Quan el cor està content,
el cel gris és cel de festa;
quant el cor està malalt,
el cel blau sap a tempesta.

Tot tremolós, vaig preguntar-li el motiu d'aquesta ofrena i em respongué:

—Joan, tu creus que els nostres plans es realitzaran? Ja sé que molt m'estimes, però tinc el presentiment de que les nostres relacions no arribaran a bon fi.

—Oh! Sí, Rosita; et vull amb deliri, ja ho saps. El meu ámor és gran i bell. Ets la única imatge que hi ha a l'altar del meu cor i que adoro a tothora. La unió de les nostres ànimes farà una felicitat eterna...

L'esclat d'una sorollosa rialla va acallar les meves paraules. La dolcesa de la seva veu em posà tot cofoi, i els seus ulls animaven el sentiment de l'ardorós moment. Agafant-me ambdues mans, ella, m'hauria petonejat com a un infant, si en aquell bell entremig no hagués fet sa aparició un pastoret que, bo i canturrejant, caminava en direcció vers nosaltres, endegant la ramada cap a la font.

Trist record. Ha passat el temps, i els presentiments d'aquella bella nina, de la meva Rosita, tingueren confirmació, disortadament, i, des de llavors, dues ànimes sofreixen el neguit d'aquell somni amorós, avançant esmaperdudes, sense nord ni brújula, pel camí de la vida.

Records de Festa Major! Tan de bo pogués tornar a fruir la troballa d'aquella pubilleta que somreia al meu costat i em feia feliç. Mes, ai!, per això segueix enlairada com única imatge a l'altar del meu cor...

TATO

Tortosa, 1933.

Font: biblioteca.tortosa.cat